

कांग्रेसको राजनीतिक धारबाट देउवा धारमा

पुगेकाहरु छुटे कि छुटिन चाहे ?

नेपाली कांग्रेसको महाधिवेशनले पार्टीभित्रको आन्तरिक लोकतन्त्र, शक्ति सन्तुलन र भावी राजनीतिक दिशाको स्पष्ट चित्र पेस गरेको छ । महाधिवेशन केवल नेतृत्व चयन गर्ने औपचारिकता मात्र नभई राष्ट्रिय राजनीतिमा पार्टीको भूमिका र क्षेत्रीय प्रतिनिधित्वको गम्भीर समीक्षा गर्ने अवसर पनि हो । विशेषगरी मधेश प्रदेश, जुन ऐतिहासिक रूपमा कांग्रेसको बलियो आधार इलाका मानिन्थ्यो, त्यहाँका नेताहरुको भूमिका र उनीहरुको राजनीतिक स्थानबारे यो महाधिवेशनले महत्त्वपूर्ण प्रश्नहरु उब्जाएको छ । मधेशमा प्रचुर सम्भावना र जनाधार भएका नेताहरु राष्ट्रिय राजनीतिमा प्रभावकारी हस्तक्षेप गर्न छाडेर शीर्ष नेतृत्वको गुटगत छहारीमा सीमित हुनु लोकतान्त्रिक अभ्यास र क्षेत्रीय जनभावनाका दृष्टिले चिन्ताजनक विषय बनेको छ ।

नेपाली कांग्रेसको राजनीतिमा मधेशी नेताहरुको इतिहास त्याग, समर्पण र सङ्घर्षले भरिएको छ । तर पछिल्ला

महाधिवेशनहरु र आन्तरिक समीकरणहरुलाई नियाल्दा मधेशका प्रभावशाली नेताहरु सभापति शेरबहादुर देउवाको संस्थापन पक्षको पछि लाग्ने वा व्यक्तिगत लाभको राजनीतिक जोडघटाउमा रुमल्लिने प्रवृत्ति हावी भएको देखिन्छ । आफ्नै स्वायत्त राजनीतिक पहिचान, वैचारिक स्पष्टता र क्षेत्रीय एजेन्डा निर्माण गर्नुको सट्टा सभापति देउवाको शक्ति केन्द्र वरिपरि परिक्रमा गर्दा मधेशी नेताहरुले पार्टीभित्र हुनुपर्ने निर्णायक हैसियत गुमाउँदै गएका छन् । पार्टी नेतृत्वको अनुग्रहमा मात्र आफ्नो राजनीतिक भविष्य सुरक्षित देख्ने यो प्रवृत्तिले उनीहरुलाई मूलधारको नेतृत्व तहमा पुग्नबाट रोकेको छ ।

देउवा पक्षको गुटगत संरक्षणमा रमाउँदा मधेशका एजेन्डा र त्यहाँका जनताका मुद्दाहरु पार्टीको केन्द्रीय नीति निर्माण प्रक्रियामा ओझेलमा परेका छन् । मधेशका मूल समस्या—जस्तै सङ्घीयताको सुदृढीकरण, समावेशी प्रतिनिधित्व, किसानका समस्या र सीमावर्ती क्षेत्रका चुनौतीहरुमा आफ्नै नेतृत्वमा

सशक्त आवाज उठाउनुको सट्टा शीर्ष नेतृत्वको निर्णयको साक्षी मात्र बन्ने परिपाटीले मधेशी नेताहरुलाई आफ्नै कार्यकर्ता र जनताबाट टाढा बनाएको छ । क्षेत्रीय आवश्यकता र पार्टीको केन्द्रीय नीतिबीचको खाडल पुर्ने बलियो पुल बन्नुपर्नेमा, देउवाको पछाडि लागेर राजनीतिक सुरक्षा खोज्ने प्रयासले उनीहरुलाई आफ्नै भूमिमा जनविश्वास गुमाउने जोखिममा पुर्‍याएको छ ।

यदि मधेशका नेताहरुले गुटगत राजनीतिभन्दा माथि उठेर वैचारिक स्पष्टता र सामूहिक अडान देखाउन सकेका भए, उनीहरु नेपाली कांग्रेसको मूलधारको राजनीतिमा सभापति वा केन्द्रीय नेतृत्वको सशक्त दाबी गर्न सक्ने हैसियतमा पुग्न सक्थे । मधेशमा सम्भावना, अनुभव र सङ्गठन निर्माणको क्षमता भएका दर्जनौं नेताहरु हुँदाहुँदै पनि उनीहरु शक्ति केन्द्रको छायामा हराउन मन्जुर देखिए । केन्द्रीय नेतृत्वलाई चुनौती दिँदै पार्टीभित्र वैकल्पिक विचार र रूपान्तरणको नेतृत्व

गर्नुको सट्टा देउवाको संरक्षणमा पद वा पहुँच सुनिश्चित गर्ने बाटो रोज्नुले मधेशको नेतृत्वदायी सम्भावनालाई संकुचित पारिदिएको छ ।

तसर्थ, कांग्रेस महाधिवेशनको मूल सन्देश नै पार्टीभित्रको गुटबन्दी र व्यक्तिपूजनको संस्कृतिलाई अन्त्य गरी विचार र एजेन्डाको राजनीति पुनःस्थापित गर्नु हो । मधेशका नेताहरुले शेरबहादुर देउवा वा कुनै पनि शक्ति केन्द्रको पछाडि लागेर पाइने क्षणिक लाभभन्दा माथि उठेर आफ्नै स्वाभिमान, विचार र जनाधारमा आधारित राजनीति निर्माण गर्नुपर्छ । मूलधारको राजनीतिमा केवल पछाडि उभिने समर्थक होइन, देश र पार्टीको नीति तथा नेतृत्व तय गर्ने अग्रपङ्क्तिको नायक बन्न अब मधेशका नेताहरुले गम्भीर आत्मसमीक्षा गर्नेपर्छ । अन्यथा, पार्टीभित्र आन्तरिक समीकरण फेँटिँदा र जनचेतना बदलिँदा गुटको छहारी खोज्ने नेताहरु मूलधारको राजनीतिबाटै किनाराकृत हुने जोखिम झन् बढेर जानेछ ।

भोटेकोशी विपत्तिका ४५ दिनः

बगेको बस्ती, हराएको चैन

—प्रगति ढकाल/रासस

रसुवाको भोटेकोशीमा विनाशकारी बाढी गएको ४५ दिन बितिसक्दा पनि स्याफ्रुबेंसीका कान्छा तामाङको मनबाट त्यो कहालीलाग्दो क्षण हटेको छैन । आँखि अगाडि बसीलाई बाढीले बढारेको े त्यो दृश्य उहाँको स्मृतिमा कहिलेसम्म रहनेछ थाहा छैन ।

अझै पनि यी सबै ै सपना हो कि जस्तो लाग्छ कहिलेकाहीँ त उहाँलाई । यतिका दिनसम्म पनि कान्छाको आँखामा भने भदौ १० गतेको त्यो बाढीको भेल नाचिरहन छोडेको छैन । त्यो बाढीको गड्ढाङ्गगुडुङ्गको आवाज अझै कान्छाको कानमा गुञ्जिरहन छोडेको छैन । भेलले बगाउँदै गर्दा आफन्त चिच्ाएका हुन्थे । ती आफ्नाहरुको चिच्याहट सम्झँदा मन कान छोडेको छैन । ती घटना बिर्सनसके पो मन भारी हुन छाड्थ्यो कान्छाको ।

बाढीपछि मृत्यु भएका ती आफन्त र गाउँले अब कहिल्यै फर्कन आउने छैनन् । हराएका ती प्रियजन अब त फर्कने आशा पनि मरिसक्यो । कहिलेकाहीँ फर्काँ आउँछन् कहँकैतीबाट पो भने भ्रम पनि मनबाट पूर्ण रूपमा हट्न सकिरहेको छैन कान्छाको । आँखि अगाडि बगिरहेका ती प्रिजन सम्झन्छन् । बस्तीलाई बाढीले बढारेको थिएन कान्छाले । ती उजाड लाग्दो बगरलाई हेर्दा आँखा रसाउँछ उहाँको ।

त्यो दिन बाढीको भेल असामान्य रूपमा तीव्र थियो । बाढी आउँदा उहाँ केही अग्लो स्थानमा पुगेर ज्यान जोगाउन सफल हुनुभयो तर सुरक्षित स्थानमा पुगेपछि पनि उहाँले देखेको दृश्य झनै भयावह थियो । ‘गड्ढाङ्गगुडुङ्ग गरेर ठूलो आवाज आयो । के रहेछ भनेर हेर्दा त ठूलो बाढी रहेछ,’ कान्छा त्यो दिन सम्झनुहुन्छ, ‘बेतोडले भागेर अलि माथि पुगेँ । तल हेर्दा मानिस बगिरहेका थिए । कोही चिच्याइरहेका थिए । हेर्दाहेदै स्याफ्रुबेंसी बजारलाई बाढीले बडाभ्यो ।’

आफू सुरक्षित ठाउँमा पुगे पनि अरूलाई जोगाउन नसकेको पीडा भने उहाँको मनमा गह्रियो गरी बसेको छ । ‘सयौं मानिस बगेको हेर्नुपर्‍यो । त्यस्तो भेलमा पसेर उनीहरुलाई जोगाउन सकिने अवस्था थिएन,’ कान्छा भन्नुहुन्छ, ‘बगिरहेको हेर्नुबाहेक अर्को विकल्प नै के थियो र ? सम्झँदा पनि अहिले आड सिरिङ्ग हुन्छ ।’ त्यसदिन बाढीको भेलले कान्छाका बाल्यकालदेखिका सबै सम्झनासमेत बगाएर लग्यो । सँगै खेलेका साथीहरु, परिचित अनुहार र यी बस्ती अहिले कान्छाका सम्झनामा मात्रै छन् । गड्ढाङ्गगुडुङ्गको आवाज, एकाएक उल्टिएको भेल, मानिसको चिच्याहट र आँखि अगाडि बगिरहेको बस्ती दृश्य सायद कान्छाको मानष्यटलमा ननाचेको कुनै क्षण नै नहोला ।

विपद् दोहोरिने डारले अझै तर्सिरहन्छ मन... बाढी गएको यतिका दिन बितिसक्दा पनि अझै डराइरहेको छ कान्छाको मन । घरीघरी ठूलो विपद् फेरि दोहोरिन्छ कि भन्ने

चिन्ताले सताउन छोडेको छैन । ‘त्यो दिन सम्झँदा अहिले पनि डर लाग्छ,’ उहाँका भन्नुहुन्छ, ‘फेरि यस्तै विपद् दोहोरिन्छ कि डर लागिरन्छ । रातैभर आनन्दले निन्द्रा नै पर्दैन ।’

कान्छाका श्रीमती लहात्सेन डोलपालाई पनि आँखि अगाडिको त्यो घटना न सम्झिन मन छ । न बिर्सन सजिलै सक्नुहुन्छ । उहाँका पनि कयौँ रातहरु डरै डरमा बितिसकेँ । अझै पनि मनको डर हट्न सकेको छैन । ‘आकाशमा मेग गर्जँदा पनि डर लाग्छ, हामीलाई जन्दिगीभर नबिर्सने छाप छोडेको छ त्यो बाढीले,’ उहाँ भन्नुहुन्छ ।

अर्का स्थानीय सन्दु ज्ञवाले पनि आफ्ना छ जना आफन्तलाई त्यही बाढीमा गुमाउनुपर्‍यो । बाढीले बगाएको बस्ती फेरि बनाउन सकिएका भनेर लाग्छ सन्दुलाई । भत्किएका घर, सडक र संरचना पनि फेरि उठाउन सकिएका तर बाढीले खोसेका आफन्त भने कहिल्यै फर्कने छैनन् । सम्झनाले उहाँलाई पनि हरेक दिन सताइरहेको छ ।

सन्दुको घरलाई भने बाढीले छुन सकेन । घर जोगिएकामा खुसी हुनुपर्ने हो । तर, घरको अँगिनीको डिलमा उभिएर तल हेर्दा देखिने उजाड बगरले उहाँको मन झन् भारी बनाउँछ । आफ्नै घर जोगिएको खुसीभन्दा तलको बस्ती र आसमा आफन्त गुमाएको पीडा ठूलो छ उहाँलाई । ‘बस्ती त फेरि बनाउन सकिन्छ होला । घर पनि फेरि बनाउन सकिन्छ तर गुमाएका मान्छे कसरी फर्काउने ?’ सन्दुको भनाइमा बाढीले छोडेको पीडाको गहिराइ स्पष्ट झल्किन्छ ।

गत वर्ष पनि यसपटकको जस्तै भारी वर्षाबित्ना भोटेकोशीमा बाढी आएको थियो । तर यस्तो सुनामी थिएन । सन्दुको मनमा अर्को डरले डेर जमाएको छ— फेरि पनि यो भन्दा ठूलो बाढी आयो भने ? ‘अब त ठूलो बाढी जुनसुकैबेला आउला भन्ने डर लाग्छ । बचेको घर पनि कुनै दिन बगाएर लैजाला कि भन्ने चिन्ता हुन्छ,’ उहाँ भन्नुहुन्छ ।

त्यो दिन बाढी आउँदैछ भन्ने पूर्वसूचना आफूहरुले नपाएको सन्दु बताउनुहुन्छ । नदीको आवाज अस्वाभाविक आएपछि के रहेछ भनेर हेर्दा पनि निकै ठूलो बाढी पो रहेछ । ‘हामीले बाढी आउँछे भन्ने सूचना पाएका थिएनौँ । त्यस दिन बाढी आएको देखेनौबित्तिकै सुस्केरा हालेर आवाज दिन खोजेँ । कसैले सुनेन,’ उहाँ भन्नुहुन्छ ।

उल्टिरहेको बाढीको गर्जनसामु एउटा मानिसको सुस्केराको आवाज कति न ठूलो हुनु र मानिसले सुन्नु । सुनेर पनि भाग्न भ्याउने अवस्था थिएन । सन्दुले सुस्केरा दिँदादिँदै उहाँकै आँखा अघि बाढीले बस्ती र मानिसलाई बगायो । त्यो दिन सम्झँदा सन्दुको मन अझै झर्सिकन छोडेको छैन । ‘अझै पनि यी सबै सपना भइदिएहुन्थ्यो जस्तो लाग्छ । बिहान उठ्दा ‘अँ, धन्य सपना पो रहेछ’ भन्न पाए हुन्थ्यो,’ उहाँ भन्नुहुन्छ । तर, त्यो सपना हुने सक्दैन अब, कठोर सत्य हो । जुन स्वीकार गर्नुको विकल्प नै छैन ।

स्याफ्रुबेंसी बजारको उजाड बगर हेरेपछि

आफन्त सम्झिरहनुहुन्छ सन्दु । घरको अँगनमा उभँदा घर बचेको र आफू बाँचेको खुसीभन्दा अरु गुमाएकाको पीडा बल्लिन्छ । बाढीको भेल तलतिर बगेर गयो । तर, त्यसले सन्दु र अन्य बाँचेकाको मनमा छोडेको त्रास भने अझै बगेको छैन ।

विपद्पछिको कठिन जीवनस्तर भोटेकोशी बाढी गएको ४५ दिन बितिसकेको छ । बाढीले खोसेका जीवन फर्केर आउने छैनन् । बेपत्ता आफन्त भेटिने आशा पनि मरिसक्यो । बाँचेका मानिस भने गुमाएका आफन्तको सम्झनामा टोलाइरहेका छन् । हिजोका सुन्दर बस्ती र हराभरा खेत, प्राकृतिक सौन्दर्यले भरिएको ठाउँ अहिले उजाड बगर बनेको छ । त्यो बगर देख्ने जो कोहीको मन भारी हुन्छ र आँखा रसाउँछन् ।

बाढीबाट जोगिएकाको जीवन पनि सहज छैन । घरबार र आफन्त गुमाएका परिवारको पीडासँगै दैनिक गुजारा चलाउने चुनौती थपिएको छ । ‘महँगौ असाध्यै छ । हामी प्रभावित क्षेत्रका भए पनि प्रभावित परिवारमा नपरेकाले राहत लिन जान पनि मत्त लाग्दैन । किनेर खान पनि नजिकै ठाउँ छैन । अलि टाढा जाँदा असाध्यै महँगो पर्छ,’ सन्दु भन्नुहुन्छ, ‘बाँच्नेलाई पनि जिउन निकै गाह्रो छ ।’

विपत्तिले दिएको पीडा र अभावकाबीच सन्दुको मनमा भने निराशासँगै पुनःसामान्य जीवनमा फर्किने झिनो आशा पनि बाँकी छ । सडक बन्ला, पुल बन्ला, बस्ती फेरि बस्ला र उजाडिएको ठाउँमा पुरानै सौन्दर्य फर्किएला भन्ने आशाले उहाँलाई घचघच्चाइरहन्छ । पुनर्निर्माणपछि जीवन फेरि सहज बन्ने विश्वास त छ, तर त्यसका लागि कति समय कुर्नुपर्ने हो भने उहाँलाई थाहा छैन । अहिलेका लागि उहाँसँग गुमाएका आफन्तको कहिल्यै नभेटिने सम्झना, विपद्ले छोडेको पीडा र फेरि जीवन लयमा फर्किने प्रतीक्षा भने बाँकी छ ।

वैकल्पिक आवतजावतलाई तुइन
केही सामान किन्न र उपचार गर्न जानुपर्दा भने घरघरै कुरेर तुइनबाट आवातजावत गर्नुपर्ने अर्को समस्या सुनाउनुहुन्छ कान्छा तामाङ । ‘तुइनबाट खोला तर्दातर्दै अझै ठूलो बाढी आउँछ र तुइनसहित बगाउला कि भन्ने डर लाग्छ । के गर्नु तुइनबाहेक अन्य केही विकल्प नै छैन,’ उहाँ सुनाउनुहुन्छ ।

रसुवासहित बाढीबाट प्रभावित क्षेत्रमा वैकल्पिक आवतजावतका लागि चार वटा तुइन निर्माण गरी सञ्चालनमा ल्याइएको छ । स्थानीय पूर्वाधार विकास विभागका उपमहानिर्देशक एवं प्रवक्ता कमलकुमार अधिकारीले बाढी प्रभावित क्षेत्रमा आवातजावतका लागि बनाइएका ती तुइन निर्माण तथा मर्मतमा करिब २ २० लाख खर्च भएको जानकारी दिनुभयो ।

‘नुवाकोटको इन्द्रेणीचौर–गुम्बाडाँडा जाड्ने त्रिशूली नदीको तुइनलाई मोटराइज्ड गरिएको छ । त्यस्तै रसुवाको गोसाइँकुण्ड गाउँपालिका–५ र ६ स्थित स्याफ्रुबेंसी–चिलिमे जलविद्युत आयोजना क्षेत्रको तुइनलाई मोटराइज्ड गर्ने काम

भएको छ,’ उहाँले भन्नुभयो, ‘रसुवाको गोसाइँकुण्ड गाउँपालिका–६ स्थित हाकुबेंसी र आमाछोदिङ्मो गाउँपालिका–१ जोड्ने तुइन तथा नुवाकोटको विदुर नगरपालिका–५ देविघाट क्षेत्रका तुइन सञ्चालनमा रहेको छ ।’

अधिकारीका अनुसार थप तीन स्थानमा तुइन जडानको तयारी भइरहेको छ । रसुवाको उत्तरगथा गाउँपालिका–४ फेबेंसी र नुवाकोटको किस्पाङ गाउँपालिका–५ जोड्ने स्थानमा निर्माण कार्य सुरु भएको छ । विभागका अनुसार स्याफ्रुबेंसी–लाङटाङ क्षेत्रमा भने खानी क्षेत्र भएकाले नेपाली सेनाले आवागमन निषेध गरेपछि स्थान ठाउँ अहिले उजाड बगर बनेको छ । रसुवाकै रुङ्गा क्षेत्रमा पनि तुइन जडानको तयारी भइरहेको विभागले जनाएको छ ।

विपद्पछि १२ झोलुङ्गे पुलको मर्मत सम्पन्न
भोटेकोशी–त्रिशूली क्षेत्रमा आएको बाढीबाट क्षतिग्रस्त १२ वटा झोलुङ्गे पुलको मर्मत सम्पन्न भएको छ भने थप नौ वटा पुलको मर्मत अन्तिम चरणमा पुगेको छ । स्थानीय पूर्वाधार विकास विभागका उपमहानिर्देशक एवं प्रवक्ता कमलकुमार अधिकारीले बाढीबाट क्षतिग्रस्त पुलको मर्मतका लागि पहिलो र दोस्रो चरणमा आवश्यक स्टिल पार्ट्स खरिद सम्पन्न भएको जानकारी दिनुभएको छ । तेस्रो चरणका लागि आवश्यक स्टिल पार्ट्स खरिदको सम्झौता भई पहिलो पटकको सामानसमेत आपूर्ति भइसकेको छ उहाँको भनाइ छ ।

विभागका अनुसार मर्मत सम्पन्न भएका पुलमा नुवाकोटका पिमलटार–जागराम, फोक्लेटार र जिलिङ तथा धादिङका मालिङ्गा–मझुवाट, दोभान, महादेवस्थान, केउरेनी–गाहते, बेल्खु–भुतिया, कालिकास्थान, महेशदोभान–मास्टार, चिरौदी खोला र शीतलबजार–क्युरेनीटार झोलुङ्गे पुल छन् । गोरखा–नितवन जोड्ने फिर्सलिङ झोलुङ्गे पुलको मर्मतसमेत सम्पन्न भएको विभागले जनाएको छ ।

विभागका अनुसार यी १२ वटा झोलुङ्गे पुलको मर्मतमा करिब २ तीन करोड खर्च भएको छ । त्यस्तै गोरखा–धादिङको बादरे, धुवादीघाट, जिन्टे–स्यालटार, धादिङ–नुवाकोट जोड्ने कोल्पु–कल्लेरीघाट, गोरखा–धादिङको जोगीमारा र कोडीखोला, गोर्खा–चितवनको कुरिनटार (लेबोटार), धादिङको बिहानी पम्प र मलेखु झोलुङ्गे पुलको मर्मत कार्य अन्तिम चरणमा पुगेको विभागले जनाएको छ ।

विभागले बाढीबाट क्षतिग्रस्त झोलुङ्गे पुलको पुनर्निर्माणका लागि विस्तृत परियोजना प्रतिवेदन (डिपिआर) तयार गर्ने कामसमेत सुरु गरेको जनाएको छ । त्यस्तै क्षतिग्रस्त पुल पुनर्निर्माणका लागि आवश्यक लट्टा खरिद प्रक्रिया अघि बढाइएको छ । थप लट्टा खरिदका लागि सहमति माग गर्दै मन्त्रालयमा प्रस्तावसमेत पेश गरिएको विभागका उपमहानिर्देशक अधिकारीले जानकारी दिनुभयो ।

माथि अग्ला पहाडका भीर, साँघुरा घुम्टी र तल वेगले बग्ने मस्याङ्दी नदी । बीचबाट अघि बढेको छ–बेंसीसहर–चामे सडक ।

हिमालपारिको जिल्ला मनाङलाई सडक सञ्चालसँग जोड्ने यही एक मात्र मुख्य सडक मनाङको जीवनरेखा हो ।

यही सडकबाट खाद्यान्न, औषधि, इन्धन, निर्माण सामग्री र दैनिक उपभोग्य वस्तु मनाङ पुग्छ । बिरामी उपचारका लागि बाहिरिन्छन्, विद्यार्थी तथा स्थानीयको आवतजावत हुन्छ, व्यापारीले सामान ओसारपसार गर्छन् भने स्वदेशी तथा विदेशी पर्यटक यही मार्ग हुँदै अन्नपूर्ण क्षेत्रतर्फ पुग्छन् ।

पछिल्ला वर्षमा मस्याङ्दी करिडोर क्षेत्रमा निर्माणधीन तथा सञ्चालनमा रहेका जलविद्युत आयोजनाका उपकरण, निर्माण सामग्री र कर्मचारी बोकेका सवारीसाधनसमेत यही सडकमा निर्भर छन् तर वर्षायाम सुरु भएसँगै यही जीवनरेखा जोखिमको बाटो बन्ने गरेको छ । यस वर्ष असोज ८ देखि ११ गतेसम्म लगातार परेको वर्षापछि आएको बाढी पहिरोले बेंसीसहर–चामे सडकका विभिन्न स्थानमा ठूलो क्षति पुर्‍यायो ।

बाढी पहिरोका कारण करिब ३५ स्थानमा सडक प्रभावित भएपछि पाँच–छ दिनसम्म सडक अवरुद्ध भयो । कतिपय स्थानमा पहिरो पन्छाउनुपर्‍यो भने कतिपय ठाउँमा सडक नै बगाएपछि नयाँ ट्याक खोल्नुपरेको थियो ।

डुम्रे–बेंसीसहर–चामे सडक आयोजना कार्यालयका सूचना अधिकारी नवीन विष्टका अनुसार बाढी पहिरोबाट क्षति भएका ३५ स्थानमध्ये २१ स्थानमा पहिरो टाढाइएको छ भने सडकको ट्याक नै बगाएका छ र स्थानमा नयाँ ट्याक खोलेर यातायात सञ्चालनमा ल्याइएको छ । ‘अहिले सडक सञ्चालनमा ल्याएका छौं तर केही ठाउँमा नयाँ ट्याकबाट सवारी सञ्चालन भइरहेको छ । ती ट्याक कच्ची छन्, त्यसैले जोखिम अझै उच्च छ,’ उहाँले भन्नुभयो ।

कतिपय स्थानमा काठे पुलसमेत बाढीले बगाएको छ । दुईवटा काठे पुल बगेपछि केही ठाउँमा खोला तरै सवारी सञ्चालन गर्नुपर्ने अवस्था आएको छ । सडक खुले पनि पुरानै अवस्थामा यातायात सञ्चालन हुन नसकेका कारण अहिलेको यात्रा जोखिममुक्त भने छैन । वर्षा दोहोरिएमा नयाँ खोलिएका कच्ची ट्याक पुनः क्षतिग्रस्त हुनसक्ने र सडक फेरि अवरुद्ध हुनसक्ने जोखिम रहेको आयोगनाले जनाएको छ । करिब ६५ किलोमिटर लामो बेंसीसहर–चामे सडकमा बेंसीसहरदेखि खुदीसम्मको खण्ड कालोपत्र भएको छ । अधिकांश सडक अझै साँघुरो र कच्ची अवस्थामा छ । कतिपय जोखिमयुक्त स्थानमा ठाटान तथा संरक्षणका काम गरिए पनि धेरै ठाउँमा सडक साँघुरो, चिप्लो र पहिरोको जोखिमयुक्त छ । सडकका केही स्थानमा अझै काठे पुल सञ्चालनमा छन् । वर्षायाममा सडकको जोखिम असारदेखि ढुङ्गा खस्ने र पहिलो सातासम्म बढी हुने गरे पनि यस वर्ष असोजको दोस्रो सातासम्म परेको निरन्तर वर्षाले जोखिमलाई थप बढाइदियो । माथिबाट पहिरो र ठूला ढुङ्गा खस्ने तथा तल मस्याङ्दी नदी र खोलाले सडक कटान गर्ने दोहोरो जोखिमका कारण सडक जुनसुकै बेला अवरुद्ध हुने अवस्था छ । लमजुङतर्फ मस्याङ्दी गाउँपालिका–४ रामबजार क्षेत्र पनि बाढीपहिरोबाट प्रभावित भयो । पहिरोले सडक लामो समय अवरुद्ध भएपछि सडक आयोजना कार्यालयले मेसिन परिचालन गरी पहिरो हटाएर यातायात सञ्चालनमा ल्याएको थियो । बाढी र पहिरोको जोखिम कायमै रहेकाले उक्त क्षेत्रलाई पनि संवेदनशील खण्डका रूपमा हेरिएको छ ।

बेंसीसहर नगरपालिका–६ स्थित खरखरे भिर भने वर्षादैखि नै जोखिमयुक्त क्षेत्रका रूपमा चिनिँदै आएको छ । यहाँ माथिबाट पहिरो र ठूला ढुङ्गा खस्ने तथा तल मस्याङ्दी नदीले सडक कटान गर्ने दोहोरो जोखिम छ । सामान्य वर्षा हुँदा पनि पहिरो खस्ने र सडक अवरुद्ध हुने गरेको छ । खरखरे क्षेत्रको करिब ८० मिटर

—जनक श्रेष्ठ–रासस

सडक अत्यन्त संवेदनशील रहेको सडक आयोजना कार्यालयले जनाएको छ । पहिरो नियन्त्रण तथा सडक संरक्षणका लागि करिब २० करोड रुपैयाँ लागत अनुमान गरिएको योजनाको ठेक्का १६ करोड ४८ लाख रुपैयाँमा खरीदुङ्गा–गोलसेस्वरा जेभीले पाएको थियो । सम्झौताअनुसार २०८० मङ्सिरभित्र काम सम्पन्न गर्ने लक्ष्य राखिए पनि निर्माण कार्यले अपेक्षित गति लिन नसकेपछि म्याद थप गरी २०८२ मङ्सिरसम्म पुर्‍याइएको थियो । त्यस अवधिमा पनि काम सम्पन्न हुन नसकेपछि पुनः निर्माणलाई तीव्रता दिँदै गत भदौभित्र सम्पन्न गर्ने लक्ष्य राखिएको थियो तर वर्षायाम सुरु भएपछि निर्माण कार्य प्रभावित भएको छ ।

सूचना अधिकारी विष्टका अनुसार खरखरेमा हालसम्म करिब ६० प्रतिशत मात्रै काम सम्पन्न भएको छ । संरक्षणको काम समयमै सम्पन्न हुन नसक्दा यस वर्षको वर्षायाममा पनि उक्त क्षेत्र उच्च जोखिममा रहेको उहाँले बताउनुभयो । ‘यो क्षेत्रमा माथिबाट पहिरो र ठूला ढुङ्गा झर्ने तथा तल मस्याङ्दी नदीले कटान गर्ने दोहोरो जोखिम छ,’ उहाँले भन्नुभयो, ‘संरक्षणको काम समयमै सम्पन्न भएको भए जोखिम धेरै हदसम्म कम हुने थियो । अहिले पनि यो क्षेत्रलाई विशेष निगरानीमा राखेका छौँ ।’

बेंसीसहर नगरपालिका–६ का वडाध्यक्ष प्रकाश थापाका अनुसार खरखरे क्षेत्रमा सामान्य वर्षा हुँदा पनि पहिरो खस्ने जोखिम उच्च छ । निर्माण कार्य ढिलो हुँदा स्थानीय बासिन्दा र सडक प्रयोगकर्ता दुवै जोखिममा परेको उहाँले बताउनुभयो ।

‘पहिरो नियन्त्रणको काम समयमै सम्पन्न भएको भए अहिलेको जस्तो त्रास हुँदैनथ्यो,’ उहाँले भन्नुभयो, ‘पहिरो विस्तार हुँदै माथिल्लो भागतर्फ बढिरहेको छ । फाँटगाउँका करिब २०–२५ घरघुरी जोखिममा परे आएका छन् । पहिरो बस्ती नजिक पुग्न अब करिब पाँचदेखि सात सय मिटर दूरी मात्रै बाँकी छ ।’ लामो समयदेखि बेंसीसहर–चामे सडकमा सवारी चलाउँदै आउनुभएका चालक राजु मगरातीका लागि भने सडकको यो जोखिम दैनिक भोगाइ बनेको छ । उहाँका अनुसार माथि भीर र तल मस्याङ्दी नदीका कारण कतिपय स्थानमा निकै डर मानेर सवारी चलाउनुपर्ने अवस्था छ । वर्षायाममा निरन्तर वर्षा भएपछि सडक झर्ने जोखिमपूर्ण बन्ने गरेको उहाँले बताउनुभयो । ‘यहाँ सवारी चलाउँदा मनमा डर त हुन्छ नै । माथिबाट बेला–बेला ढुङ्गा खस्ने, पहिरो जाने र तल मस्याङ्दी नदी बगिरहेको हुन्छ । कतिपय सवारी चलाउँदै आएका छौँ,’ उहाँले भन्नुभयो, ‘आफूलाई डर लागे पनि यात्रुलाई झन् डर नलागोस् भनेर सान्त्वना दिँदै सवारी चलाउँदै आएका छौँ ।’

उहाँका अनुसार कहिलेकाहीँ सवारी गुडिरहेका बेला आँखैअगाडि ढुङ्गा खस्ने र पहिरो जाने अवस्था पनि आउने गरेको छ । कतिपय ठाउँमा पहिरो पार गरिसकेपछि समेत माथिबाट ढुङ्गा खस्ने गरेको उहाँको अनुभव छ । ‘यस्ता धेरै घटना भोगेर र जोखिम पार गरेर सवारी चलाउँदै आएका छौँ,’ उहाँले भन्नुभयो, ‘यो हाम्रो व्यवसाय र रोजगारी पनि हो । परिवारको गुजारा चलाउनुपर्ने भएकाले जोखिम हुँदाहुँदै पनि सवारी चलाउन बाध्य छौँ ।’

स्थानीयका अनुसार ठूलो वर्षा हुँदा खरखरेमा सडक अवरुद्ध हुने मात्र होइन, पहिरो थप फैलिने चिन्तासमेत बढ्ने गरेको छ । सडक संरक्षणको काम ढिलो हुँदा यात्रुको सुरक्षासँगै स्थानीय बस्तीको भविष्यसमेत जोखिममा परेको उनीहरुको भनाइ छ । बेंसीसहर–चामे सडक अवरुद्ध हुँदा यसको प्रत्यक्ष असर हिमालपारिको जिल्ला मनाङको जनजीवनमा पर्छ । सडक बन्द भएपछि खाद्यान्न, इन्धन, औषधि र अन्य अत्यावश्यक सामग्रीको दुबानी प्रभावित हुन्छ । बिरामीलाई उपचारका लागि बाहिर लैजान, विद्यार्थीको आवतजावत गर्ने तथा व्यापारिक गतिविधि सञ्चालन गर्न

कठिन हुन्छ । दर्सेँ नजिकिँदै गर्दा यो सडकको महत्त्व झनै बढेको छ । दसैँमा घर फर्किने तथा आफन्तकहाँ जाने यात्रुको चाप बढ्नुका साथै खाद्यान्न, लताकपडा र दैनिक उपभोग्य सामग्रीको दुबानी पनि बढ्ने गर्छ । मनाङका स्थानीय मात्र होइन, पर्यटक तथा अन्य यात्रुको आवतजावतसमेत बढ्ने भएकाले सडकमा सवारीसाधनको चाप बढ्छ । यस्तो समयमा सडक अवरुद्ध हुने वा जोखिमपूर्ण अवस्थामा सवारी सञ्चालन गर्नुपर्दा यात्रु तथा स्थानीयले थप कठिनाई बेहोर्नुपर्ने अवस्था आउँछ ।

मनाङवासिले त्यस्तो अवस्था यसअघि पनि भोगिसकेका छन् । २०७८ सालको वर्षायाममा विभिन्न स्थानमा पहिरो गएपछि बेंसीसहर–चामे सडक करिब साठे तीन महिनापछि मात्र सञ्चालनमा आएको थियो । सडक सम्पर्क टुटेपछि खाद्यान्नलागयत अत्यावश्यक सामग्रीको अभाव हुन थालेको थियो । आवतजावतका लागि कतिपय स्थानीय हेलिकोप्टर प्रयोग गर्न बाध्य भएका थिए । मनाङबाट बेंसीसहर आउन हेलिकोप्टर प्रयोग गर्दा एक यात्रुले करिब २० हजार रुपैयाँसम्म तिर्नुपरेको स्थानीयको अनुभव छ । अहिले सडक सञ्चालनमा आए पनि मनाङवासी ढुक्क हुन सकेका छैनन् । बाढीपहिरोले क्षति पुर्‍याएका स्थानमा अस्थायी रूपमा नयाँ ट्याक खोलेर यातायात जोडिएको छ । कतिपय ठाउँमा खोला तेर सवारी सञ्चालन गर्नुपरेको छ । वर्षा पुनः बढेमा सडकको अवस्था फेरि बिग्रन सक्ने जोखिम छ ।

बेंसीसहर–चामे सडक अन्नपूर्ण पदमार्गको प्रमुख प्रवेशद्वारसमेत हो । यही सडक हुँदै स्वदेशी तथा विदेशी पर्यटक मनाङ पुग्ने गर्छन् । सडकको अवस्था कमजोर हुँदा पर्यटकको आवागमनमा असर पुगेका साथै होटल, होमस्टे, यातायात, पसल तथा अन्य व्यवसायसमेत प्रभावित हुन्छन् । सडकमा दैनिक दर्जनौँ जिप तथा अन्य सवारीसाधन सञ्चालन हुन्छन् ।

बासिन्दाको दैनिक आवतजावतदेखि खाद्यान्न, इन्धन, औषधि र निर्माण सामग्रीको दुबानी यही सडकबाट हुन्छ । मस्याङ्दी करिडोर क्षेत्रमा निर्माणधीन तथा सञ्चालनमा रहेका जलविद्युत आयोजनाका उपकरण र निर्माण सामग्री दुबानीमा समेत सडकको महत्त्वपूर्ण भूमिका छ । त्यसैले यो सडक केवल आवतजावतको माध्यम नभई चलाउँदा मनमा डर त हुन्छ नै । माथिबाट बेला–बेला ढुङ्गा खस्ने, पहिरो जाने र तल मस्याङ्दी नदी बगिरहेको हुन्छ । कतिपय सवारी चलाउँदै आएका छौँ,’ उहाँले भन्नुभयो, ‘आफूलाई डर लागे पनि यात्रुलाई झन् डर नलागोस् भनेर सान्त्वना दिँदै सवारी चलाउँदै आएका छौँ ।’

उहाँका अनुसार कहिलेकाहीँ सवारी गुडिरहेका बेला आँखैअगाडि ढुङ्गा खस्ने र पहिरो जाने अवस्था पनि आउने गरेको छ । कतिपय ठाउँमा पहिरो पार गरिसकेपछि समेत माथिबाट ढुङ्गा खस्ने गरेको उहाँको अनुभव छ । ‘यस्ता धेरै घटना भोगेर र जोखिम पार गरेर सवारी चलाउँदै आएका छौँ,’ उहाँले भन्नुभयो, ‘यो हाम्रो व्यवसाय र रोजगारी पनि हो । परिवारको गुजारा चलाउनुपर्ने भएकाले जोखिम हुँदाहुँदै पनि सवारी चलाउन बाध्य छौँ ।’

स्थानीयका अनुसार ठूलो वर्षा हुँदा खरखरेमा सडक अवरुद्ध हुने मात्र होइन, पहिरो थप फैलिने चिन्तासमेत बढ्ने गरेको छ । सडक संरक्षणको काम ढिलो हुँदा यात्रुको सुरक्षासँगै स्थानीय बस्तीको भविष्यसमेत जोखिममा परेको उनीहरुको भनाइ छ । बेंसीसहर–चामे सडक अवरुद्ध हुँदा यसको प्रत्यक्ष असर हिमालपारिको जिल्ला मनाङको जनजीवनमा पर्छ । सडक बन्द भएपछि खाद्यान्न, इन्धन, औषधि र अन्य अत्यावश्यक सामग्रीको दुबानी प्रभावित हुन्छ । बिर

राजदेवी मन्दिर: सिङ्गारिएर चिटक्क पारिएको जनकपुरधामस्थित ऐतिहासिक राजदेवी मन्दिर । तस्बिर: चन्द्रदेव साह-रासस

पर्यटनको प्रवेशद्वार जलेश्वर ओझेलमा सम्भावना उपयोग गर्न नसकिएको गुनासो

मधेशदृष्टि

जनकपुरधाम ।

धार्मिक, सांस्कृतिक तथा ऐतिहासिक सम्पदाले सम्पन्न महोत्तरीको जलेश्वरमा पर्यटन विकासको प्रचुर सम्भावना भए पनि पर्याप्त प्रचारप्रसार, पूर्वाधार र पर्यटकीय सेवाको अभावमा त्यसको उपयोग हुनसकेको छैन । धार्मिक आस्थादेखि मिथिला संस्कृति र ऐतिहासिक सम्पदासम्मको पहिचान बोकेको जलेश्वरलाई पर्यटकीय गन्तव्यका रूपमा विकास गर्न नसकिएको पर्यटन व्यवसायीहरूको गुनासो छ।

जलेश्वरको पहिचान यहाँस्थित प्रसिद्ध जलेश्वरनाथ महादेव मन्दिरसँग जोडिएको छ । बाह्रै महिना जलाभित्र रहने जलेश्वरनाथ महादेवको दर्शन गर्न विभिन्न स्थानबाट श्रद्धालु आउने गर्छन् । धार्मिक आस्थाको यो केन्द्रलाई व्यवस्थित पर्यटनसँग जोड्न सके जलेश्वरलाई धार्मिक पर्यटनको आकर्षक गन्तव्यका रूपमा विकास गर्न सकिने सम्भावना छ।

तर जलेश्वरको पर्यटन सम्भावना जलेश्वरनाथ मन्दिरमा मात्रै सीमित छैन । महोत्तरीका विभिन्न धार्मिक तथा ऐतिहासिक स्थललाई एउटै पर्यटन मार्गमा जोड्न सके पर्यटकको बसाइ लम्ब्याउन र स्थानीय अर्थतन्त्रलाई चलायमान बनाउन सकिने आधार छ ।

यद्यपि, ऐतिहासिक सम्पदाको पर्याप्त प्रचारप्रसार र पर्यटकलाई आवश्यक सुविधा उपलब्ध गराउन नसक्दा जलेश्वर आउने पर्यटकलाई टिकाउन कठिन भइरहेको जलेश्वर उद्योग वाणिज्य संघका अध्यक्ष शिवचन्द्र चौधरी बताउनुहुन्छ ।

मधेश प्रदेशको पर्यटनमा भारतीय

पर्यटकको महत्वपूर्ण योगदान रहेको छ । पशुपतिनाथ, पोखरा र मुक्तिनाथलगायतका गन्तव्यमा पुगेर कतिपय भारतीय पर्यटक महोत्तरीको जलेश्वर हुँदै नेपाल प्रवेश गर्छन् । यस हिसाबले जलेश्वर मधेश प्रदेश मात्रै नभई समग्र नेपालको पर्यटन प्रवेशद्वारका रूपमा विकास हुन सक्ने सम्भावना बोकेको क्षेत्र हो ।

तर नेपाल प्रवेश गर्ने पर्यटकलाई जलेश्वरमा रोक्न र यहाँका सम्पदासँग जोड्न नसकिएको स्थानीयको भनाइ छ।

सीमा नाकामा पर्यटकसँग गरिने व्यवहारसमेत पर्यटकको अनुभवसँग जोडिने भएकाले स्वागतपूर्ण व्यवहार, सहज आवागमन र आवश्यक पर्यटकीय सेवामा सुधार गर्नुपर्ने युवा पर्यटन व्यवसायी तथा स्थानीय युवाहरूको धारणा छ। महोत्तरीमा जलेश्वरनाथ मन्दिरबाहेक पनि पर्यटनका दृष्टिले महत्वपूर्ण धार्मिक तथा ऐतिहासिक सम्पदा छन् । मटिहानीस्थित लक्ष्मीनारायण मठ, राजकीय संस्कृत विद्यालय तथा गुरुकुल, रोजा मजार, विद्यापति डीह, बर्दिबासस्थित टुटेश्वरनाथ महादेव मन्दिर र पञ्चधुरा माईस्थानलगायतका स्थललाई पर्यटनसँग जोड्न सकिने सम्भावना छ।

यो सम्पदाको संरक्षण, सौन्दर्यीकरण र प्रचारप्रसार गर्न सके महोत्तरीको पर्यटन विकासमा महत्वपूर्ण योगदान पुग्ने होटल संघ नेपाल मधेशका महासचिव दीपेन्द्र पराजुली बताउनुहुन्छ । उनका अनुसार धार्मिक तथा ऐतिहासिक सम्पदालाई व्यवस्थित बनाउँदै पर्यटकका लागि आवश्यक सेवा र सुविधा विस्तार गर्न

सके जिल्लामा पर्यटन गतिविधि बढाउन सकिन्छ।

पर्यटन विकासमा नीतिगत स्पष्टताको अभावसमेत चुनौतीका रूपमा रहेको पर्यटन व्यवसायीहरूको गुनासो छ।

नेपाल एसोसिएसन अफ टुर एन्ड ट्राभल एजेन्ट्स (नाटा) मधेशका महासचिव सुदर्शन काफ्लेका अनुसार पर्याप्त पर्यटकीय सम्भावना हुँदाहुँदै पनि मधेशमा त्यसको उपयोग हुन सकेको छैन । प्रदेश सरकारको दासो कार्यकाल बिल लाग्दासमेत पर्यटनसम्बन्धी ऐन र नीति आउन नसकेको उनको गुनासो छ।

पर्यटन व्यवसायीहरूका अनुसार धार्मिक पर्यटनसँगै प्राकृतिक, सांस्कृतिक र ऐतिहासिक पर्यटनलाई एकीकृत गरी पर्यटन सर्किट निर्माण गर्न सके जलेश्वरलाई यस क्षेत्रको महत्वपूर्ण गन्तव्य तथा प्रवेशद्वारका रूपमा विकास गर्न सकिन्छ । त्यसका लागि महोत्तरीका सम्पदाको संरक्षण, सडक तथा अन्य पूर्वाधारको सुधार, पर्यटकमैत्री सेवा, प्रभावकारी प्रचारप्रसार र स्पष्ट पर्यटन नीतिमा जोड दिन आवश्यक छ।

जलेश्वर हुँदै नेपाल प्रवेश गर्ने पर्यटकलाई यहाँका धार्मिक तथा ऐतिहासिक स्थलसम्म पुर्‍याउने व्यवस्था गर्न सके स्थानीय होटल, यातायात, व्यापार र अन्य सेवामूलक व्यवसायले समेत लाभ लिन सक्नेछन्।

पर्यटनको सम्भावनालाई व्यवहारमा उतार्न सके जलेश्वरको ऐतिहासिक पहिचान संरक्षण हुनुका साथै स्थानीय रोजगारी र आर्थिक गतिविधि विस्तारमा पनि सहयोग पुग्ने अपेक्षा गरिएको छ।

विवेक सरदार हत्या प्रकरण: तीन जना पुर्पक्षमा, एक जनालाई धरौटी

मधेशदृष्टि

जनकपुरधाम ।

महोत्तरीको बलवा नगरपालिका-७ बनौटामा २४ वर्षीय विवेक सरदारको हत्या प्रकरणमा जिल्ला अदालत महोत्तरीले तीन जनालाई पुर्पक्षका लागि थुनामा राख्न र एक जनालाई धरौटीमा रिहा गर्न आदेश दिएको छ।

अदालतको आदेशअनुसार बलवा नगरपालिका-७ बनौटाका अशोक ठाकुर, उनकी बुहारी सोनु ठाकुर र ज्वाई महोत्तरी गाउँपालिका-५ का सियाराम ठाकुरलाई पुर्पक्षका लागि कारागार चलान गर्न आदेश दिइएको हो । अशोककी श्रीमती रामकली देवीलाई भने दुई लाख ५० हजार रुपैयाँ धरौटीमा रिहा गर्न आदेश दिइएको छ । मृतकका बुबा अशोककुमार बातर सरदारको जाहेरीका आधारमा दर्ता भएको कर्तव्य ज्यान मुद्दामा जिल्ला अदालतका न्यायाधीश सज्जीव पोखरेलको इजलासले उक्त आदेश गरेको हो।

जिल्ला प्रहरी कार्यालय महोत्तरीका सूचना अधिकारी विश्वम्भरनाथ साहका अनुसार अदालतको आदेशपछि तीन जनालाई पुर्पक्षका लागि कारागार चलान गरिएको छ । धरौटी रकम बुझाउन नसकेपछि रामकली देवीलाई पनि बिहीबार साँझ कारागार चलान गरिएको उनले जानकारी दिए।

गत भदौ २६ गते बलवा नगरपालिका-७ बनौटास्थित अशोक ठाकुरको घरको शौचालयको सेफ्टी ट्यांकीमा भंग्हा नगरपालिका-६ का २४ वर्षीय विवेक सरदारको शव क्षतविक्षत अवस्थामा फेला परेको थियो । शव नौ टुक्रा परेर ट्यांकीमा राखिएको र माथिबाट प्लास्टर गरिएको अवस्थामा भेटिएको थियो ।

प्रहरीको प्रारम्भिक अनुसन्धानअनुसार सोनु ठाकुरसँगको प्रेम सम्बन्धको

विषयलाई लिएर विवेकलाई भदौ १५ गते अशोक ठाकुरको घरमा बोलाइएको आशंका गरिएको छ ।

सोही क्रममा उनको हत्या गरी शव ट्यांकीमा लुकाइएको हुन सक्ने प्रहरीको अनुसन्धानबाट खुलेको जनाइएको छ । घटनाको रहस्य ११ दिनपछि खुलेको थियो।

अनुसन्धानका क्रममा घटनाको योजनामा संलग्न रहेको आशंकामा सोनुका श्रीमान् जितेन्द्र ठाकुरसमेत विदेशबाट आएको खुलेको जनाइएको छ । उनी घटनापछि फरार रहेको र उनको खोजी भइरहेको बताइएको छ।

अदालतको आदेशसँगै पक्राउ परेका चारै जना कारागार पुगेका छन् । घटनामा फरार भनिएका जितेन्द्र ठाकुरको खोजी तथा अनुसन्धान भने जारी रहेको प्रहरीले जनाएको छ।

ऋण गरेर व्यापारिक भवन करबाट ऋण तिर्दिँदै !

देशकै चर्चितमध्ये एक लालबन्दी बजारको मध्य भाग पूर्व पश्चिम राजमार्गसँगै निर्माण गरिएको सुविधा सम्पन्न भवन अलपत्र परेको विषयले स्थानीय चिन्तित

सर्लाही ।

लालबन्दीमा व्यापारिक प्रयोजनको लागि निर्माण गरिएको भवन अलपत्र परेको छ। नगर विकास कोषको करोडौँ ऋण सहायतामा तयार लालबन्दी नगरपालिका-७, डुमडुमेस्थित व्यापारिक भवन (सपिड कम्प्लेक्स) प्रयोगविहीन बनको हो।

निर्माण सम्पन्न भएर पनि प्रयोग ठेक्का नलागेको यस भवन २०८२ साल भदौ २३ र २४ को जेनजी आन्दोलनको क्रममा तोडफोड भएको थियो । त्यसपछि भवनको अवस्था थप जर्जर बनेको छ। व्यापारिक प्रयोजनले निर्माण गरिएको यस भवन ठेक्काबाट नगरले आर्थिक उपार्जन गर्नुका साथै व्यापार प्रवर्द्धनमा टेवा पुर्‍याउने अपेक्षा गरिएको थियो । तर, अलपत्र भवन अहिले नगरको सेतो हात्ती सावित भएको छ।

नगर विकास कोषको सर्तबमोजिम सावौं र ब्याज रकम तिर्नु परिरहेको तर, भवनबाट कुनै आयआर्जन नभएको नगर प्रशासकीय प्रमुख पितानाथ लुईटलले बताए।

जेनजी आन्दोलनका क्रममा तोडफोड र आगजनी गरिएको भवनलाई सञ्चालन योग्य बनाउन

समेत थप ठूलो धनराशि खर्च हुने देखिएको छ।

यस भवन निर्माणको लागि २०७६ जेठमा किराँतेश्वर माउण्टपुमरी जेभिले छ करोड ४९ लाख ६० हजार ३ सय ६२ रुपैयाँ २९ पैसा लागमा ठेक्का सकारेको थियो।

निर्माण सम्पन्न गरी २०७८ चैत १९ गते तत्कालीन मेयर मानबहादुर खड्काले भवन उद्घाटन गर्नुभएको थियो । वार्षिक करिब दुई करोड रुपैयाँ आम्दानी गर्ने बताइएको यस भवन ठेक्का लगाउन भने हम्मेहम्मे परेको छ । ठूलो लगानीमा निर्माण यस भवनको छ तलामा ५३ वटा कोठा, लिफ्टलगायतका संरचना निर्माण भएका छन्।

ऋण लिएर राम्रो काम गरेको भन्दै

कोषले देशभरिकै उत्कृष्ट नगरको रूपमा नगद एक लाख रुपैयाँ पुरस्कारसहित सम्मानसमेत गरेको थियो । तर, भवन बनेको पाँच वर्षसम्म पनि यसबाट कुनै आर्थिक उपार्जन गर्न नसकिएको पालिकाले जनाएको छ।

यस भवन ठेक्काको लागि पालिकाले विभिन्न समयमा दर्जन पटक सूचना निकालेको थियो । पहिलो पटक २०८० असरामा मासिक छ लाख रुपैयाँ न्यूनतम भाडा दर कायम गरेको पालिकाले ठेक्का नलागेपछि, दोस्रो पटक चार लाख ५० हजार रुपैयाँ, तेस्रो पटक तीन लाख १५ हजार रुपैयाँ हुँदै चौथो पटक दुई लाख ५२ हजार रुपैयाँ भाडा दर कायम गरेर सूचना प्रकाशित गरेको हो।

एक वर्षपछि २०८२ असरामा आदित्य कन्स्ट्रक्सन, चन्द्रनगर गाउँपालिका-२, ले दुई लाख ५७ हजार ५ सय ५ रुपैयाँमा ठेक्का लिएको हो । भवन भाडामा लगाउन नसक्दै जेनजी आन्दोलनको क्रममा भवन तोडफोड भएपछि वर्ष दिन पनि नपुगी नगरले कम्पनीसँगको ठेक्का सम्झौता पनि तोड्नुपर्थो । त्यसयता भवन जीर्ण अवस्थामा छ।

अहिले पालिकाले मर्मतसम्भार गरेर भवन ठेक्का लगाउने जनाएको छ । तोडफोडबाट जीर्ण बनेको भवनलाई मर्मतसम्भार गरेर भाडामा लगाउन नगरले यस वर्ष ३० लाख रुपैयाँ बजेट विनियोजन गरेको नगर प्रमुख वासुदेव अधिकारीले जानकारी दिए।

‘गत वर्ष बजेट बनाई सकेपछि भवन तोडफोड भयो,’ उनले भने, ‘मर्मत सम्भारका लागि कुनै बजेट भएन । हामीले यस वर्षको नगरसभाबाट बजेट विनियोजन गरेका छौँ । यसलाई थप सुविधा सम्पन्न बनाएर ठेक्का लगाउने छौँ।’ भवनबाट कुनै आयस्रोत नभएपछि नगरको आन्तरिक स्रोत अर्थात् नगरिकले तिरेको करबाट ऋण सावौं र ब्याजबापतको रकम भुक्तानी

गरिरहेको उनको भनाइ छ।

‘ऋण लिएपछि त तिनै पर्छ,’ मेयर अधिकारीले भने, ‘नगरको सम्पत्ति भएपछि दायित्व पनि नगरकै भयो।’ भवन ठेक्का लगाउन सकस परेको र निर्माणकै क्रममा प्राविधिक त्रुटि रहेको उनको दाबी छ । अघिल्लो कार्यकालका जनप्रतिनिधिको योजनाअनुसार निर्माण भएको संरचना भएकाले आफूलाई धेरै कुरा थाहासमेत नभएको उनले बताए।

यता देशकै चर्चितमध्ये एक लालबन्दी बजारको मध्य भाग पूर्व पश्चिम राजमार्गसँगै निर्माण गरिएको सुविधा सम्पन्न भवन अलपत्र परेको कुराले स्थानीय चिन्तित बनेका छन्। नगरवासीको हैसियतले आफूहरूको थाप्लामा ऋण थोपरेर तयार गरिएको भवन उपयोगविहीन बनेको भन्दै स्थानीय ऋषिप्रसाद सुवेदीले गुनासो गरे।

यस्ता योजना ल्याउनुपूर्व त्यसको औचित्य र उपयोगिता स्पष्ट हुनुपर्नेमा लहडमा गरिएको विकासले नगर र नगरवासीलाई थप ऋणको भारी बोकाएको उनको तर्क थियो । ‘मूलरोडसँगै यति ठूलो भवन बनेको छ,’ उनले भने, ‘यसको प्रयोग के त ? नगरले लामो समय ठेक्का लगाउने सकेन।

अनेक गोर दर्रेत घटाएर लगाएको पनि पाँच महिना पनि चलेन । तोडफोड भयो । अहिले नागरिकले खाइनखाई तिरेको करबाट ऋण तिगिरहेको छ।’

यो कुनै हिसाबले न्यायसङ्गत भएन । यसलाई छिड्छोभन्दा छिड्छो प्रयोगमा ल्याएर आर्थिक उपार्जन गरी नागरिकमाथिको भार हटाउनुपर्छ । विभिन्न निकायबाट निर्माण भएका यस्ता भवन प्रयोगविहीन हुँदा तीनै तहका सरकारलाई दोहोरो घाटा भइरहेको छ । त्यतिमात्र हैन । राज्यको लगानीसमेत दुरुपयोग भइरहेको जानकारीहरूको भनाइ छ भने, अर्कोतर्फ निर्माण सम्पन्न नहुँदै तथा प्रयोगमै नआई यस्ता संरचना जीर्ण बन्दै गएको छ। रासस

दसैँ बिदामा पनि अदालतको सेवा रहने

मधेशदृष्टि

वीरगंज ।

उच्च अदालत जनकपुर, अस्थायी इजलास वीरगंजले वडा दसैँको सार्वजनिक बिदाका दिन पनि अदालतको कामकारबाही सञ्चालन गर्ने भएको छ।

अदालतले सार्वजनिक बिदाको अवधिमा बन्दीप्रत्यक्षीकरण, निषेधाज्ञा तथा अन्य अत्यावश्यक प्रकृतिका निवेदनमाथि सुनुवाइ गर्ने जनाएको छ । उच्च अदालत जनकपुर, अस्थायी इजलास वीरगंजका उपरिस्ट्रार निराजन

पाण्डेका अनुसार, २०८३ साल असोज २५ गतेदेखि कालिक ६ गतेसम्म दसैँको अवसरमा सार्वजनिक बिदा भए पनि अदालतबाट अत्यावश्यक न्यायिक सेवा प्रदान गरिनेछ । उपरिस्ट्रार पाण्डेले दिएको जानकारीअनुसार बिदाका दिन अदालतको कामकारबाही बिहान ११ बजेदेखि दिउँसो २ बजेसम्म सञ्चालन हुनेछ । यो अवधिमा बन्दीप्रत्यक्षीकरण, निषेधाज्ञा लगायतका अत्यावश्यक प्रकृतिका निवेदनको सुनुवाइ गरिनेछ।

खोनपानीमा किरा भेटियो उपभोक्ता चिन्तित

मधेशदृष्टि

रौतहट ।

गढीमाई नगरपालिका-८ स्थित खानेपानीको ट्यांकीबाट वितरण भइरहेको पानीमा किरा देखिएको भन्दै स्थानीय उपभोक्ताले चिन्ता जाहेर गरेका छन् । स्थानीयका अनुसार ट्यांकीबाट वडाका केही गाउँमा नियमित रूपमा खानेपानी आपूर्ति हुँदै आएको छ । तर, वितरण भइरहेको पानीमा किरा देखिएपछि ट्यांकीको सरसफाइ तथा पानीको गुणस्तर परीक्षणबारे प्रश्न उठेको हो । दैनिक उपभोगका लागि प्रयोग गरिने पिउने पानीमै

किरा देखिएको गुनासो आएपछि स्थानीयवासीले पानी सुरक्षित भए-नभएकोबारे चासो व्यक्त गरेका छन् । उनीहरूले खानेपानीको नियमित सरसफाइ, ट्यांकीको उचित व्यवस्थापन तथा पानीको गुणस्तर परीक्षणमा सम्बन्धित निकायले विशेष ध्यान दिनुपर्ने बताएका छन् । यस विषयमा वडा अध्यक्ष तथा खानेपानी उपभोक्ता समितिका अध्यक्षको ध्यानाकर्षण गराउँदै स्थानीयवासीले पानीको नियमित अनुगमन र सुरक्षित आपूर्ति सुनिश्चित गर्न माग गरेका छन्।